

No 1-22

N° 1.

Neljä

Wirren Koetusta

Jak. Juteinilda.

Wipurissa.

Cederwallerin Lesken ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur:

G. REIN.

Usko Jumalaan.

Maa ja taivas mainioita
ovat täynnä tutkittaa,
täynnä armon tawaroita
kielin kaikin lausuttaa.

Kaikkivallan wiisautta
luonnon laatu merkitsee,
Luojan suuren laupiutta
tunnollemme tulkitsee.

Kaiketi on kaikuwainen
korwa tehty kuulemaan,
silmä luotu liikuwainen
ihme-töitä tundemaan.

Järjen lahja luonnošsamme
tekiästä todistaa,
rakkautta rinnasšamme
wakaisesti wahwistaa.

Rakkaus on riemu suuri,
walutš wainot wälttämään;
Jumalalda on sen juuri
istutettu itämään.

Uloinen on itsellemme
usko jalo Jumalaan.
Siinä vielä weljellemme
hartautta hawaitaan.

Alkuamme ajatellen
usko meillä menestyy,
tuonen tietä tutkistellen
toivon tähti ilmestyy.

Julkunen Jumalan kiitos,

elli

Patinaksi :

Te Deum laudamus.

Isä! joka jalommasti
antat aina maailmaa,
laihon lailla hartahasti
kanssa kohdes kumartaa,
juhla-laulu lausuvainen
kirkossas on laikuvainen.

Kilwan kiitos kandaamme
luoksi Puojan laupiaan,
riendäkämme riemusamme
tahtoansa tundemaan,
jonga armo, woima, walda
täytti toivon awaralda.

Hurskas, hyvä Hallitsia!
walmis meitä muistamaan,
Baldiasten Ballitsia!
käännä korvas kuulemaan
äändä kansan kiitollisen,
omaisuudes onnellisen.

Ilo on nyt ilman alla,
riemun aika aljetaan,
halleluja huminalla
Laukipiaalle lausutaan;
Pohduttajan armo-laina
ombi meille aldis aina.

Viimein valo iäisyhyden
armon kautta awataan,
Baldiaalle wäkevyhyden
woiton wirttä weisataan.
Pyhä, pyhä taiwahassa!
rauha myöskin maailmassa!

Kirkko-tarha essi falmisto.

Harvoin wälillä syndymän, handan
muistan muuta kuin ruumihin laudan;
tänne itkulla ihminen kulkee,
täällä silmänsä tuskalla sulkee.

Mutta tuskamme palkitsee toivo,
että estyvät waikens, woivo.
Etsi elämän lafsossa lantaa,
jolla julkenet lähetä hautaa.

Tänne luowataan onnemme laiwat,
tässä waipuwat tuskat ja waiwat;
kautta kuoleman tuonelaan tullaan,
ääni laupias Puojalda kuullaan.

Jos on kuolema elämän kouko,
kirkko-tarha on taiwahan kouko.
Kalma muotomme muldahan kandaan,
Herra hengemme takaisin antaa.

Maassa murtuwat ihmisen raajat,
muisto-merkit ja ristit ja waajat;
mutta murtunut olendo voittaa,
koska autuuden auringo koittaa.

Waikka kandaan waldikan, sauwan,
eiä warjossa wiivoytä sauwan;
Puoja undistain luotunsa nostaa,
kailki tekomme palkitsee, kostaa.

Armon owi.

Mutunden portti ahdistaa
wirheissä wiipyneitä ;
ei woida siune walmistaa
synnille sala-teitä.

Surkudella suljetaan
rietasten riemun retket ,
kuin paatuneina suljetaan
hyljäten hywät hetket.

Rikosten muisto musertaa
ehdolla etsyneitä
ja postillensa pusertaa
tylläldä tyhneleitä.

Siiis ehdi, sielu, etsimään
pyhyyttä maamme päällä,
hywässä kilni kestämään ,
muidista usko täällä.

Näin armon owi awataan
hundossa huolewalle ,
lunastus vielä luvataan
kansalle katuwalle.

Tuskaisen toivo waltenee
syndinsä syistä päästä ,
sulaksi sydän raukenee
kuin järwi talwen jäästä.

Ei liiku liitto Laupiaan ,
warottu wakawasti ,
jos taito , woima taritaan
hänelle hartahasti.

Ei lopu elo kuolemaan
Tuojaansa luottawalla ,
waan tie on tietty tuonelaan
autuuden toiwon alla.

Wanhurskas wiimein waituttaa
kuolossa päivän koiton ,
ja waitendet waituttaa,
suo meille suuren woiton.

